

Bilag 5.

Til Regering og Rigsdag.

Undertegnede Sogneraad tillader sig herved at andrage om:

1. at Bestemmelsen i § 10, 2det Punktum, i det af Folketinget forelagte Forslag til Lov om Ændringer i og Tillæg til de nugældende Regler for den kommunale Beskatning ikke bringes til Anvendelse, for saa vidt angaar Forholdet mellem København og de denne omliggende Landkommuner, og
2. at, for saa vidt dette ikke kan tiltrædes, da Grænsen for den erhvervsskattepligtige Indkomst forhøjes til 5,000 Kr.

Som Støtte for dette vort ærbødige Andragende tillade vi os at anføre:

Kravet om en Udvidelse af Beskatningsretten er ikke fremsat af Københavns Kommune, der har faaet sine Skatteforhold ordnede senest ved Loven af 18. April f. A. — Kravet er kun fremkommet fra Købstædernes Side, særlig de større, der have følt sig brøstholdne ved, at de ved Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903 indførte Bestemmelser ikke ere omfattende nok.

En Forandring i disse Bestemmelser, for saa vidt angaar Forholdet imellem Købstæderne og de til disse grænsende Kommuner, synes naturlig, saafremt Forholdet er det, at en Skatteyder, som har sin Virksomhed i Købstaden, fraflytter denne for at tage Bopæl i Landkommunen i den Hensigt at spare Skat, efterdi Forskellen mellem Købstadens og Landkommunens Skatteprocent kan være ret betydelig.

Andre Hensyn gøre sig derimod gældende, naar en Skatteyder bestemmer sig til at flytte fra København til en i dennes Nærhed liggende Landkommune. Motivet hertil er næsten altid Ønsket om at leve under sundere og roligere Forhold end i København — et Motiv, der, samfundsmæssigt set, kun fortjener Beskyttelse —, medens Hensyn til Skatten kun *kan* spille en meget underordnet Rolle, idet Skatteprocenten i de København omgivende Landkommuner omtrent er paa Højde med Københavns; det er tilmed ofte dyrere at leve i disse Landkommuner end i København, og disses Beboere maa derhos regne med en ret betydelig Befordringsudgift.

Forholdet mellem Købstæderne og de til disse grænsende Kommuner og imellem København og de samme omliggende Kommuner er derfor alt andet end analogt.

Man skal derhos oplyse, at for saa vidt Lovforslaget ophøjes til Lov, ville for Gentofte Kommunes Vedkommende foruden de efter nugældende Lov beskattede yderligere 449 Personer med en samlet Indkomst af 2,529,850 Kr. falde ind under Loven, hvilket vil have til Følge, at Gentofte Kommune, hvis Skatteprocent udgør 2,7, medens Københavns kun er 2,67, maa refundere Erhvervsskatten, der i alt for disse 449 Personers Vedkommende andrager et Beløb af 45,031 Kr. 33 Øre, fuldt ud og som Følge deraf afgive ca. $\frac{1}{12}$ af Kommunens samlede Formue- og Lejlighedsskat — der saa at sige er Kommunens eneste Indtægtskilde af Betydning.

Man skal her for at undgaa Misforstaaelse tilføje, at Gentofte Kommune allerede nu i Henhold til den bestaaende Lov afgiver i Refusion af Erhvervsskat til Københavns Kommune ca. 65,000 Kr.

Forholdet vil altsaa blive det, at Opholdskommunen kun faar $\frac{1}{3}$ af Skatten for dem af dens Skatteydere, der drive Erhverv i København, medens den har *alle* de af Familiens Ophold indenfor Kommunen flydende Udgifter. København, der i Regelen ingen Udgifter har af den paagældendes Erhverv, faar derimod $\frac{2}{3}$.